

Agga kas sesinnane põrmo-ello ullatab senna?
(Rein ja Tio ei wastand muud, kui õhkasid)
sepärrast ütlen ma: mis teie tänna ollete
teinud ja kannatanud, se tõstab teie nimmed
taewa ramato sisse. Ommeti meie laps
pidi surema? kostis Tio. Ta pidi sure-
ma, kostis wasto se wanna, sest Jummal ei
tulle hoidma, mis innimenne isse woib hoida;
agga keif head, mis innimenne teeb, tassub
temma jo siin ja seät iggarweste. Kuida ma
sedda last woisin hoida, ütles Rein, kui ma
teist aitamas olin? Kas sa ei tunnud ühtegi
kärust lapse pärrast, kui so plikka sind pallus,
ennast kasa wotta, ütles se wanna siis Tio
wasto. Kõl ma sedda tundsin, kostis Tio,
seisin sepärrast ka wasto. Siis jo sinno en-
nese moistus sind nomis? ütles se wannake
jälle ja ommeti woisid tedda lapse jurest
ära! Tõeste, igga esimenne mõtte, misga
meie moistus siis meie süddant ligutab kui
middagi meid kiusab, on se juhataja-mõtte;
kes sedda mõttet katusub kautada, lööb ennast
ommast tee-näitjast lahti. Tõssi on, ütles

Rein, ja siiski ma praegogi ei kahhetse et ait-
ma läksin. Sest sind aias so südda, mis tae-
waliste seltsi kolbab, wastas se wanna; ag-
ga sesamma südda peab sind õppetama, et
Jummal enam immeteggo ei te; sest siis in-
nimeste lotus teeks neid keif holetumaks —
meie ennese moistus on se ingel, kedda Jum-
mal iggaühhele hoidjaks an annud; kes selle
ingli nomimist tähhele panneb, ei lange.

Kes sa olled? kallis wanna issa! ütles Tio.
Ma ollen üks wanna Ellatand, kes mitto he-
ad ja kurja näinud, ja wahhest sega nüüd aega
witan, et tähhele pannen, kuida mitto, kibbe-
dat waewa tundes, taewa pole kõnnib, ja
mitto teine, kargades, põrgo tõttab, kostis se
wanna. Kas siis agga waew sadab taewa?
küsis Tio; meie olleme tännini õnes elland,
ja siiski Jummalat meles piddand; ja mitto
näab kül waewa, ja lähhab ikka tagga koere-
maks. Se on keif sedda mõda, wastas ta,
kuida kegi hea waimole, ehk kurja waimole
maad annab; sest iggaühhe innimesse ennese
kätte on se melerwald antud, taewale ehk põr-